

15.V.1948г.

Изгрев

СИМВОЛИ В ПРИРОДАТА

Учителят каза едно основно правило за нашите отношения към природата. То е следното:

Ние трябва да следваме или подражаваме методите на природата. С каквито методи си служи тя, ние да ги изучаваме и прилагаме. Ние трябва да знаем следното: Много работи, които стават във в природата около нас, могат да се преведат и се отнасят към човешкия живот. Значи, ние трябва да преведем явленията в природата, за да ги приложим в човешкия живот. Този превод се основава на следния закон: Това, което става в природата, то отговаря или съответствува, или е аналогично на някои процеси в човешкия живот. Изобщо, законът гласи така: Има съответствие или аналогия между разните области на природата. Като прилагаме този закон на аналогията, ние можем да считаме природните явления като символи, с които поясняваме известни закони в човешкия живот. Да кажем, че ние наблюдаваме природата и виждаме през есента, как листата от дърветата окапват на земята. Те изгниват, стават на тор и се превръщат в хранителни материали, които корените изсмукват и ги пращат към клоните и дават нови листа. Това явление можем да сравним с раждането и прераждането в човешкия живот. За този закон можем да си послужим и с едно друго явление в природата. Имаме един извор. От извора се образува една река, тя се влива в морето. Обаче, морската вода се изпарява и отива нагоре като водни пари в атмосферата, където образуват облаци, от които пада дъжд, попива в земята и образува нови пари. Нещата се повтарят. Това символизира прераждането. Който не може да разбере закона на прераждането, дай му този пример. Реките, които текат по земната повърхност, те тичат, стремят се, гонят нещо. Какво? Морето, океана, великото. Следователно, ние като гледаме в планината един поток, който тече към морето, тогава ще кажем така: Както този поток има стремеж към океана, такъв стремеж има човешката душа към Бога. Тези диаманти, брилянти, които така красиво пречупват слънчевата светлина, според науката, те се образуват в земните дълбочини от „С“, от въглена, при силно налягане и висока температура – няколко хиляди градуса. Даже химикът Моасан е получил в своята лаборатория изкуствено с апарати и машини малки диаманти. В човешкия живот страданията, скърбите отговарят на високата температура и налягане. Диамантите отговарят на добродетелите. Значи, както диамантите се образуват при налягането, така при страданията вътре в човешката душа се образува друг скъпоценен камък – добродетелта. Друг пример: Колко са красиви бисерите. Нали има бисерни огърлици. Тези бисери са образувани вътре в бисерната мида в Индийския океан и топлите морета. Как се образуват: когато мидата си разтваря и отдалечава двете черупки, случайно може да попадне в нейната мантия едно пясъчно зрънце. Тази пясъчинка дразни, боде, наранява тази нежна ципа вътре в мидата. Тя чувства големи болки. Тя страда. При това голямо страдание на мидата, тя отделя сок, който покрива тази пясъчинка, втвърдява се и образува бисера. Значи, при страданието на природата се ражда този бисер. Тук пак виждаме една аналогия. Такова красиво нещо, бисерът се дължи на страданията на мидата. Бисерите отговарят пак на известни добродетели в човешката душа. Понеже е така, когато дойдат страданията, човек да каже: „Господи, благодаря Ти за това страдание, през което аз сега минавам, защото зная, че с това страдание Ти ще ме пробудиш и ще образуваш скъпоценен

камък, с който да украсиш моята душа”. Да се каже това през време на самото страдание, е трудно, но ако го кажеш тогава, ти си герой. И ако го кажеш тогава, страданията постепенно ще си отидат. Закон е: „Когато човек благодари за известни страдания, нещастия, те си отиват”. Друг пример: Природата е пълна с хиляди примери. Аз ще ви приведа много малко. Целта е не да изчерпя въпроса, а всеки от нас да се научи сам да превежда природните явления, за да може по този начин да си обяснява Божествените истини. Да кажем, че през месец юли, август или септември минавате покрай едно ябълково или крушово дърво и виждате, че то е отрупано с плодове. Тези плодове преди са били зелени. Като узреят те стават червени, жълти, лъскави. Защо? За да привлекат вниманието на хората, птиците и те да ги берат. Така семената ще се разсеят. С други думи, дърветата правят своите узрели плодове красиви, привлекателни, за да ги раздават. Какъв превод може да направим? Човек може да взема пример от плодните дървета и да си каже: „И аз искам да правя като ябълката и крушата. Тези блага, това знание, с което разполагам, ще ги раздам на всички.” Дърветата за нас са едно предметно учение. Те ни учат да се раздаваме на другите, както те се раздават. Бог е поставил около нас много явления от най-различен характер, за да се учим от тях как да живеем, какво да правим. Друг пример: Сутрин на изток става зазоряване. След като се сипне зората, слънцето изгрява и огнената топка тръгва нагоре. Мнозина мислят: „Това Слънце е една огнена топка, то е материално”. Не е вярно. Това Слънце е обитавано от разумни същества, от висши същества от ангелската йерархия. Човек може да влезе във връзка с тях. Учителят даде едно упътване, как ние да си представим, че слънцето е живо. Да си представим следната картина: Това е Слънцето. /Брат Боев показва в ръцете си едно кълбо/. Едно светло същество на хоризонта на изток, показва това кълбо и праща своята топлина и светлина. То го държи в ръцете си светло, грамадно и праща блага на всички същества. То гори от любов към всички. Този сюжет е даден от Учителя. Слънцето праща своите блага на всички същества, и на лошите, и на добрите. На всички дава живот, радост, към всички проявява своята любов. От това можем да извадим една аналогия. Да правим това, което Слънцето прави. Любовта към лошите и грешни хора, и към животните в горите, и към враговете. Любов към всички. Такъв пример можем да вземем от Слънцето. Друга аналогия пак във връзка със Слънцето. То праща топлина и светлина чрез ангелите, но зад тях нали стои Бог. Значи, Бог ни праща тези блага. Един човек, Иван Николов, иска да направи една добрина на един град, купил една каруца и на нея написал: „Хляб на бедните от Иван Николов”. Отивал в крайните квартали и раздавал на бедните. Но Бог, като праща светлина за нас, Той е скрит. Никъде Той не казва, че ни дава блага. Значи, Любовта, служенето, жертвата трябва да бъде в мълчание, тишина и тайна. Недей гърми, никаква слава недей търси. Всичко да бъде в тайна. Когато обичаш, когато се жертвуваш, когато работиш за другите хора, всичко да бъде в тайна, за да може по този начин да се прослави Бог. Друг пример: Всяка сутрин нали играем паневритмията. Аз съм много очарован. Когато отивам на горния край на полянката, откъдето се виждат росните капки на росата, блестящи като брилянти. Красива картина. Картина, която може да събуди нашия възторг. Обаче, аз отивам по-нататък. Към 9 часа росните капки ги няма. Как да преведем това за човешкия живот и да извадим поука? Всичко, което е преходно, временно, нетрайно в човешкия живот, това са росните капки на тревата. Ако се стремиш към светски, преходни, суетни неща, непременно в края на краищата всичко ще се стопи в твоите ръце и ще се разочароваш. Затова човек да се не стреми към временното, светското, а към вечното, Божественото. Всичко преходно, временни радости, почести, богатства, власт, всичко се стопява. Ето тази е поуката от този пример. Нека да вземем друг пример от медицината: Когато човек се пореже, върху раната се образува кора, която пада след като се образува младата тъкан.

Тя изсъхва и пада, когато новата кожа напълно се образува. Кората се е образувала, за да пази раната от инфекция. Как да преведем това за човешкия живот? Много лесно. В тази рана ценното е младата тъкан, новият епидермис. Когато в тебе има едно начало на един красив Божествен живот, имаш красиви вътрешни преживявания, начало на едни мистични опитности, имаш свещени чувства и проблясъци, това е новата тъкан, която отгоре трябва да има кора, т.е. ти трябва да ги криеш. Да не казваш на другите хора своите свещени опитности. Чак когато напълно закрепнеш в мистичния живот, тогава можеш да споделяш с другите, инак можеш да загубиш тези опитности. Не знам вие дали сте наблюдавали някое цвете, поникнало в някоя пещера или зимник. То ще расте към изхода на пещерата, към светлината. Ще се стреми към Слънцето, защото Слънцето дава живот на растенията. Този превод е много лесен. Така също и човешката душа се стреми към Бога, както растението се стреми към светлината.

Желаете ли, като свършим тази сказка, да отидем пред приемната стая на Учителя, където на един ъгъл ще видите една много малка пукнатина, от която се показва една теменужка – цъфнала на най-лошите условия. Аз мислех за нея, как е успяла при този натиск на камъните да даде тези красиви цветове. Ето какъв е този символ. Когато ти си поставен пред много трудни условия, преодолей ги и постигни своята цел. Най-трудните твои условия не са по-трудни от условията на тази теменужка. Значи, човек, когато се намери пред трудни условия, трябва да ги преодолява и побеждава, да не пада духом, да не се обезсърчава. Ето една поука от една малка теменужка.

Когато вие разровите земята и разкриете някой камък, ще видите, че той е разяден, особено, ако е варовик. Това е от корените на растенията. Те могат да извличат само тези храни, които са разтворени във вода. Когато срещат един варовит камък и коренът има нужда от тези варовити вещества, той започва да изпуска киселина, която разтваря калциевия карбонат и го всмуква за градеж на растението. Значи и човек трябва да намери начин за преодоляване на пречките в живота си, както коренът постига целта си.

Някога отиваме в планината и потъваме в мъглата, на 3-4 крачки не се вижда, всичко е изчезнало. Понякога сме прекарвали по 7-8 дни в такава мъгла. На какво ни учи тази мъгла? Веднъж Учителят каза това: „При мъглите човек се уединява, остава сам. Всичко е скрито за него. Нищо не се вижда. Природата иска да се уединява, да прекарате малко време в уединение, да се вгълбите вътре в себе си, да се почувствувате сам със себе си, и с Бога. Не постоянно, цял живот да бъдеш в самота, но от време на време да прекарваш в свещения час на уединение. Да се доближи вътре до себе си. При тези моменти на самота Бог отвътре ще те учи. Тогава ти ще разговаряш с Бога, а всичко друго ще забравиш. След това пак отиди в света.

Нека вземем друг пример по аналогия. Да кажем, че тук, в София пристига някой пълномощен министър на някоя държава. С голямо внимание и почести се посреща последният в България. Тези почести заради самия човек ли са или са в честа на държавата, на която той е представител? Всеки човек е посланик на Бога. Следователно, към него ние ще имаме уважение, почитание, голямо внимание и благоговение, понеже той е посланик на една велика държава, на Бога. По този начин ние ще имаме новото отношение между хората.

Друг пример: Да кажем, че в този момент бушува голяма буря. Светкавици прорязват небето, гръмотевици се чуват. Из тъмни облаци рухва пороен дъжд, придружен с ветрове и голям шум. Всичко това, колко време трае? – 1-2 часа. След това небето се раздира, всичко утихва. От синьото небе нещо се усмихва, Слънцето. Цветята се чувствуват свежи, птичките радостно пеят. Бурята не трае много. Защо скръбта на хората е непоносима? Защото си казват, че тя ще бъде вечна, че няма спасение. Но Бог

е милостив. След бурята пак ще изгрее Слънцето и всичко ще бъде по-свежо, по-радостно. Даже въздухът ще бъде озониран. Преводът на това явление е следният: Когато дойдат скръбта и страданието, да се знае, че те траят само няколко мига. След това ще дойде нещо добро, ще дойде радостта. Условиата ще се променят. Даже Учителят казва: „Колко дни Христос стоя на кръста? – Само три дни и после възкръсна”. Също така, всяко страдание трае само три дни. Страданията не са вечни. Бог е милостив. Никога Бог не дава страдания по-горе от силата на човека. И второ – това страдание не трае дълго. После иде едно добро като плод на това страдание. Това е много важен окултен закон.

Забелязали ли сте, как са наредени клончетата на растенията? Те са наредени спирално, за да не се засенчват едно друго. Това е нужно, за да се извърши хлорофилната асимилация. Виждаме, каква разумност проявява природата в много малките работи. От това вадим поука във всичките наши постъпки да проявяваме голяма разумност. Да не правим нищо без обмисляне и какви ще бъдат последствията.

Учителят каза веднъж, какво наричаме разумност. Мъдростта съдържа познанието на великите природни закони и методите за тяхното приложение в живота. Освен Мъдростта, нали имаме и Любов. Когато в една твоя постъпка вложиш едновременно мъдрост и любов, тогава тя е разумна. Разумността е съчетание на Мъдростта и Любовта едновременно. Когато православните посрещат Великден, събота срещу неделя, какво правят в 12 часа вечерта? Всеки един има по една свещ и в 12 часа свещеникът запалва свещта на близкия до него богомолец, той на своя съсед и т.н. след половин час всички хора държат запалени свещи. От това можем да извадим следната аналогия: Когато ти имаш една нова Божествена идея, която те е озарила, живееш съзнателен живот, имаш връзка с Бога и желаеш да работиш за Него, ти имаш запалена свещ. Онзи човек, който има запалена свещ в църквата, трябва ли сам да се радва на своята свещ? Той трябва да запали свещта и на другите хора. Също така и човек, който работи за една нова идея, нова култура, той работи и за другите хора, да им бъде полезен, да ги упътва към Бога. Много хора днес се нуждаят от светлина, от правилно отиване към Бога. По крайните квартали има много хора, които не знаят тези хубави неща, които ние знаем тук. Ние имаме един дълг към народа, към човечеството. Тези облаци, тези скъпи богатства трябва да ги занесем и на другите хора. Това е наш дълг. Още един пример ще кажа и ще спра. Виждали ли сте и отглеждали ли сте черничеви буби? Нали гъсеницата после се завива в пашкули. Ако тези пашкули не ги заливат с гореща вода, от тях излизат пеперуди и хвъркват в пространството. Има хора, когато им говорим, че при смъртта душата напуска тялото, аурата на човека заедно със съзнанието напуска тялото, те не могат да разберат това нещо. Тогава ги питайте, дали разбират, как какавидата пробива пашкула и излиза пеперуда. Душата е пеперудата, а тялото е пашкулът. Така и душата при смъртния час напуска тялото и отлита в други простори. Който иска да разбере процеса на смъртта, нека направи аналогия с излизането на пеперудата от пашкула. В една по-нисша област живеят пеперудата в пашкула и душата – в тялото, а когато излязат на свобода, живеят в много по-висша област.